

El nostre temps



JORDI DALMAU I AUSÀS

Fa mesos, els mitjans de comunicació van anunciar que s'estava estudiant que el departament de Medi Ambient de la Generalitat es fes càrrec del Servei Català de Meteorologia. El tema m'interessa força, però fa molt que no en sento dir res enlloc. No sé (i suposo que podria dir que no se sap) què se n'ha fet d'aquella voluntat de tenir un institut de Meteorologia català. I és una llàstima, perquè trobo que aquesta nova competència autonòmica és molt necessària per optimitzar l'aplicació pràctica d'una ciència tan apassionant com la Meteorologia, és a dir, per poder confeccionar millor les previsions i prendre prou mesures perquè al llarg dels anys puguem conèixer amb més detall les característiques del nostre clima i la seva evolució. Ara bé, si s'arriba a aconseguir, caldrà que des de bon començament es faci amb la major solvència possible (sembla evident, però no crec que sobri recordar-ho), i la millor manera fóra destinant-hi un pressupost que permetés eixamplar la xarxa de punts de recollida de dades i, mercès a això i a l'adquisició del suport tècnic necessari,

afinar més les previsions. Les nevades *fora de cota* de la setmana passada són, per exemple, un dels massa freqüents errors en les previsions. Però allò de què "els homes i les dones del temps

vol dir assegurar-lo, i tercera, les previsions estan sotmeses a canvis inesperats d'aquests indicis físics a partir dels quals les realitzen. La Meteorologia no és una ciència exacta, i això cal enten-

és del tot vàlida, perquè la seva orografia, l'homogeneïtat climàtica i la falta d'una mar tancada i càlida com la Mediterrània, que molt encertadament els nostres meteoròlegs qualifiquen de *caixa de sorpreses* perquè sovint influència decisivament i inesperada sobre les condicions físiques de l'atmosfera, els facilita molt la tasca a l'hora de fer les prediccions.

Queda clar, doncs, que no carrego el mort de les *imprevisions* als homes i les dones del temps, però aleshores em pregunto: les previsions, quan fallen, sempre ho fan per factors del tot imprevisibles? O és que potser els països amb els que sempre ens comparem afinen més perquè, a part dels motius orogràfics i climàtics, prou importants, de més amunt, estan més equipats? No podria passar que, si es disposés de més mitjans tècnics i humans, les previsions serien més fiables? Mòdestament penso que sí, i per això trobo tan necessari que tinguem Servei Meteorològic propi, per optimitzar uns coneixements que ens són d'una utilitat inestimable.

"Les nevades fora de cota de la setmana passada són, per exemple, un dels massa freqüents errors en les previsions. Però allò de què els homes i les dones del temps no l'encerten mai, és fals"

no l'encerten mai" és fals, perquè, primera, normalment sí que l'encerten, segona, no és qüestió d'encertar res, sinó, a partir d'uns indicis físics de l'atmosfera, preveure el temps que farà, que no

dre-ho i, per tant, admetre que les previsions poden fallar. Per un costat, la comparació que sovint es fa amb la suposada infal·libilitat meteorològica dels països centreuropeus i escandinaus no